

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. Z.**, nar. „X“, státní příslušnost Alžírsko, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, se sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-20/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, se p ř i z n á v á odměna ve výši **12.342,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-20/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6

zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 07. 01. 2017 v 10:50 hodin.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl žalovanou zajištěn bezúčelně na dálnici D8-BČS MOL při cestě mezinárodním linkovým autobusem jedoucím z Nizozemí přes Českou republiku do Rakouska. Cílem jeho vycestování z Nizozemí byla snaha vrátit se zpět do Rakouska, kde žije jeho družka a bratr. Z provedeného šetření v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu v Rakousku a následně v Nizozemsku. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce poprvé žádal o azyl v Rakousku, které je tak příslušné k vyřízení jeho žádosti. V době zajištění, tak byl žalobce na cestě do Rakouska, kam se hodlal dostavit, jakožto žadatel o mezinárodní ochranu. Žalovaná zdůvodnila podmínku zajištění tj. vážné nebezpečí útěku tím, že žalobce v průběhu azylového řízení nesetřval na území Rakouska a Nizozemska. K tomu žalobce uvedl, že je pravdou, že opustil oba státy, ale neexistuje žádný důvod domnívat se, že by se nehodlal vrátit zpět do Rakouska, nýbrž zůstat na území České republiky nebo vycestovat do jakéhokoliv jiného státu. Smyslem ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je bezpochyby snaha co nejvíce zamezit žadatelům o azyl, aby se vyhýbali azylovému řízení a to za pomoci zajištění a dopravení cizince, byť i proti jeho vůli do příslušného státu, kde se má podrobit azylovému řízení. V daném případě však pouze jednání žalované zabránilo žalobci dobrovolně odcestovat do Rakouska a aktivně se účastnit probíhajícího azylového řízení. Je tak zcela nesmyslné a neekonomické, aby byl žalobce omezován na osobní svobodě, a to pouze proto, aby mohl být následně dopraven do Rakouska, které bylo cílem jeho cesty, nebýt zajištění ze strany žalované. S ohledem na výše uvedené žalobce žádal o zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že ze strany žalobce nejde o výjimečné porušení platných evropských zákonů upravujících problematiku pobytu cizinců na území členských států Evropské unie. Od opuštění své vlasti v roce 2009 pobýval nelegálně čtyři roky ve Francii, následně jeden rok ve Španělsku, šest měsíců v Itálii a teprve až v roce 2015 zažádal o azyl v Rakousku, kde pobýval dva roky. Rakousko opustil ze zcela zjištěných důvodů a odcestoval do Nizozemska, kde opětovně požádal o azyl. Žalovaná se tak v žádném případě nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že v jeho případě došlo k bezúčelnému zajištění. Porušování právních předpisů ze strany žalobce již dosáhlo takové míry, že je zcela evidentní, že nechová žádnou úctu k právnímu systému Evropské unie. Žalobce dlouhodobě nerespektuje platné právní normy a nedává tak žalované žádné záruky, že tomu bude v budoucnu jinak. Z výsledků šetření v systému EURODAC opravdu vyplývá, že žalobce podal v obou státech žádost o mezinárodní ochranu, avšak nelze předjímat závěry o příslušnosti státu vést řízení a rozhodně není možné z takových výsledků zjistit, v jaké fázi se jednotlivá řízení nacházejí. Žalobce nesetřval na území Rakouska do konečného vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a z čistě ekonomických důvodů nelegálně vycestoval do Nizozemska, kde podal opakovanou žádost. Zde mu dle žalobcových slov byla žádost zamítnuta a tak se opět nelegální cestou rozhodl cestovat po členských státech Evropské unie. Žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky, vyhnul se předání do státu vázaného přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, kdy nesetřval na území Nizozemska do doby jeho předání do Rakouska a nelegálně cestoval po státech Evropské unie. Žalobce zároveň nedává žalované žádnou záruku, že se v případě samostatného návratu do Rakouska neprodleně přihlásí

příslušným úřadům. Žalovaná konstatovala, že postupovala v souladu s právními předpisy. S ohledem na výše uvedené proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaná poněkud zkreslila podstatu žalobcovy žalobní námitky. Žalobce nikterak nepopírá a zároveň neospravedlňuje své protiprávní jednání, ale na druhou stranu neexistují žádné indicie, které by dávaly žalované důvod domnívat se, že má žalobce v úmyslu v protiprávním jednání i nadále pokračovat. Zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vystaveno na nutnosti zdůvodnění vážného nebezpečí útěku. Jedná se tak o souhrn kritérií, které je potřeba individuálně posoudit. Žalovaná ve svém vyjádření uznala, že žalobce směřoval do Rakouska, o němž ona sama uvažovala při realizaci předání. I přesto, že žalovaná neměla k dispozici dostatečné podmínky k učinění konečného závěru o státu příslušném k vyřízení žalobcovy azylové žádosti, nelze připustit, aby byl žalobce zajištěn takovýmto preventivním způsobem s odkazem na eventuální příslušnost dosud neznámého členského státu Evropské unie. Navíc když z číselného označení záznamů v systému EURODAC je nepochybné, že prvním státem kde žalobce podal mezinárodní ochranu, je právě Rakousko. Zajištění žalobce tak pouze přerušilo jeho cestu a zapříčinilo vznik zbytečných nákladů nejen žalobci, ale i České republice. Žalobce nezpochybnil tvrzení žalované, že ke vzniku této situace přispěl právě on svým jednáním, nicméně se domnívá, že v jeho případě se přímo nabízelo vydání rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Z úředního záznamu o zajištění cizince soud zjistil, že žalobce byl dne 07. 01. 2017 v 10:45 hodin kontrolován hlídkou cizinecké policie při cestování ze Spolkové republiky Německo do České republiky mezinárodním linkovým autobusem. V průběhu samotné kontroly byl vyzván k předložení cestovního dokladu s platným vízem, které by ho opravňovalo k cestování po území členských států Evropské unie. Žádný takový doklad však nevlastnil a předložil pouze průkaz žadatele o mezinárodní ochranu vydaný v Holandsku s platností do 24. 11. 2017.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení bylo dále zjištěno, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění policejními orgány v Nizozemsku poté, co mu nebyl udělen azyl. Věděl, že měl být vyhoštěn zpět do Rakouska, kde mu měl být udělen azyl a tak dne 05. 01. 2017 nasedl do vlaku do Düsseldorfu, odkud pak jel autobusem do Rakouska, konkrétně do Vídně za svojí družkou K. Báľ se letadla a nechtěl, aby ho v Rakousku zavřeli a vyslýchali. Domníval se, že autobus pojedě do Mnichova a z Mnichova pak do Vídně. Prošel nejprve policejní kontrolou v Nizozemsku, kde předložil povolení k pobytu pro žadatele o azyl Nizozemska a pak následně policejní kontrolou v Drážďanech, která mu rovněž dovolila pokračovat v cestě. Na území České republiky přicestoval autobusem dne 07. 01. 2017, ale nebylo to záměrem jeho cesty, domníval se totiž, že autobus jede do Mnichova. Alžírsko, zemi původu opustil v roce 2009, kdy odcestoval do Francie, kde pobýval nelegálně čtyři roky. Poté pokračoval do Španělska, kde strávil nelegálně jeden rok a odcestoval na šest měsíců do Itálie. V roce 2015 odjel do Rakouska kde žil dva roky. Před dvěma měsíci na doporučení kamaráda odjel do Holandska, jelikož mu v Rakousku nepřiznali sociální dávky. Poté co mu v Holandsku neuznali azyl, plánoval návrat zpět do Rakouska. Z Alžírsko odcestoval z obavy o svůj život a ze strachu před teroristy. V případě jeho propuštění na svobodu má v plánu pokračovat v cestě do Rakouska a kontaktovat svoji družku K., aby mu případně poslala peníze na cestu, kdyby mu již neplatila jízdenka. Na území České republiky nemá žádné žijící příbuzné. Jeden z bratrů žije ve Vídni, stejně jako jeho družka K., druhý bratr pak žije v Německu a rodiče a jeho čtyři další sourozenci pobývají v Alžírsku.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce žil v Alžírsku, které opustil z obavy o svůj život. Sloužil v alžírské armádě, když došlo ke konfliktům mezi armádou a teroristickým skupinami. Musel opustit armádu, jinak by jej zabili jako jeho sestru. Odcestoval do Evropy za účelem získání azylu. Na území České republiky nenavázal žádné společenské nebo kulturní vztahy. Alžírsko je jeho vlast, kterou má rád, ale momentálně se tam nemůže vrátit z bezpečnostních důvodů. V současné době nedisponuje žádnými finančními prostředky, které by mu umožnili návrat do Nizozemska nebo Rakouska případně, kterými by si zajistil pobyt na území České republiky.

Součástí správního spisu byly rovněž úřední záznamy o mimořádné události, ze kterých je patrné, že se žalobce dne 09. 01. 2017 v zařízení pro zajištění cizinců Balková pokusil spáchat sebevraždu. Po lékařském ošetření byl žalobce převezen do Fakultní nemocnice Plzeň – Lochotín, kde byl hospitalizován na psychiatrickém oddělení. Následující den byl eskortován do psychiatrické léčebny v Dobřanech, z důvodu pokusu o sebepoškozování, kde byl umístěn na uzavřené oddělení. Mimo tuto skutečnost, bylo při lékařském vyšetření v Krajské zdravotní nemocnici v Ústí nad Labem zjištěno, že žalobce bere diazepam na uklidnění, prášky na spaní a je závislý na omamných látkách konkrétně hašiši a kokainu.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-24/ČJ-2017-040022, vyplývá, že dne 07. 01. 2017 bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu či víza, a má být předán podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tj. podle dublinského nařízení do Nizozemska či Rakouské republiky, neboť je žadatelem o azyl na území Nizozemska a Rakouské republiky. Žalobce svým podpisem stvrdil, že dne 08. 01. 2017 převzal stejnopis tohoto oznámení a byl s ním seznámen za přítomnosti ustanoveného tlumočníka.

Podle ustanovení § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K žalobnímu bodu bezúčelného zajištění žalobce krajský soud uvádí následující. Napadené rozhodnutí jasně podává vysvětlení, proč byl žalobce zajištěn a soud se závěry žalovaného plně ztotožnil. Zajištění bylo realizováno pro důvodnou obavu vážného nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku je považován především neoprávněný pobyt na území České republiky, který byl žalobci jednoznačně prokázán. Při policejní kontrole nepředložil platný cestovní průkaz, vízum či jiný dokument, který by jej opravňoval cestovat po území členských států Evropské unie. Žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakousku a Nizozemsku. Žalobce měl povinnost setrvat na území státu, ve kterém žádal o mezinárodní ochranu až do rozhodnutí o jeho žádosti. Tuto povinnost však nerespektoval a odcestoval ze zjištěných důvodů do Nizozemí, kde podal další žádost o mezinárodní ochranu, neboť se od svého známého dozvěděl, že tamní úřady oproti rakouským přiznávají nárok na sociální dávky. Tam mu byla žádost zamítnuta a spolu s tím bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění žalobce z Nizozemí. Žalobce opakovaně nerespektoval povinnosti mu uložené a bez jakéhokoli povolení ke vstupu a pobytu na území států Evropské unie opustil Nizozemsko a vydal se dle svých slov zpět do Rakouska. Tím dal jasně najevo, že nebude dobrovolně vyčkávat, než bude předán do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Tvrzení, že aplikování institutu zajištění bylo zcela proti smyslu, když je zřejmé, že žalobce dobrovolně odcestoval do státu příslušného k řešení jeho azylové žádosti a pouze jednání žalované zabránilo jeho neodcestování a nepokračování v probíhající azylové proceduře, považuje soud za čistě účelové. Z výše uvedeného vyplývá, že nešlo o dobrovolné odcestování. Sám žalobce ve svém vyjádření uvedl, že opustil území Nizozemska poté, co mu bylo sděleno, že jej chtějí vyhostit do Rakouska a projevíly se u něj obavy z uvěznění a výslechů v Rakousku. Skutečnost, že se žalobce domníval, že jeho cesta povede do Vídně přes Mnichov a nikoli území České republiky, jej nijak nezbavuje odpovědnosti za nelegální

překročení státní hranice. Navíc nejde o první protiprávní jednání žalobce v otázce nelegálního pobytu. Jak vyplývá z úředního záznamu o podání vysvětlení a protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, žalobce nelegálně pobýval po dobu šesti let na území minimálně tří států Evropské unie. Prokázal tak, že nemá žádné zábrany při porušování právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území států Evropské unie. Pro úplnost soud dodává, že již byly řešeny obdobné skutkové situace, kdy sám Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 10. 06. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 08. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, dostupné na www.nssoud.cz) vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje. Jednání žalobce tedy naplnilo podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za účelem jeho předání členskému státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochraně.

Závěrem pak soud uvádí, že žalobce s ohledem na jeho minulost, kdy se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání v souvislosti s právní úpravou pobytu cizinců, závislosti na omamných látkách a nedostatečným finančním prostředkům, nelze považovat za důvěryhodnou osobu, které by bylo možné věřit, že odcestuje do Rakouska a přihlásí se příslušným úřadům.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současné podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 08. 02. 2017, č. j. 75 A 3/2017-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 12.342,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2.142,- Kč ve výši 21 % DPH z částky 10.200,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. února 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová